

СПРАВА «ВАТ «Сквирасільрибгосп» ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF SKVYRASILRYBGOSP, VAT v. UKRAINE)

(заява № 27128/11)

Стислий виклад рішення від 30 листопада 2023 року

21 жовтня 2010 року заступник прокурора Київської області подав апеляційну скаргу до Київського апеляційного господарського суду в інтересах держави в особі Сквирської районної державної адміністрації на рішення Господарського суду Київської області від 24 березня 2010 року, яким було задоволено позов підприємства-заявника щодо права на користування декількома земельними ділянками. Заступник прокурора також подав клопотання про поновлення застосовного на той момент десятиденного строку для подання апеляційної скарги, посилаючись на те, що він був повідомлений про рішення Генеральною прокуратурою України 11 жовтня 2010 року. Апеляційний суд, не навівши жодних деталей, задовольнив клопотання про поновлення строку, встановивши, що строк було порушено з «поважних причин» та скасував рішення від 24 березня 2010 року, не погодившись з висновками суду першої інстанції. Вищий господарський суд України залишив без змін постанову апеляційного суду. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) підприємство-заявник скаржилося за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) у зв'язку з тим, що апеляційний суд незаконно поновив строк для подання апеляційної скарги заступником прокурора на рішення Господарського суду Київської області від 24 березня 2010 року; за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, що рішення Господарського суду Київської області від 24 березня 2010 року, яке було ухвалено на його користь, було скасовано без наведення прийнятної причини, і його позовні вимоги щодо спірних земельних ділянок були незаконно залишені без задоволення апеляційним судом. Розглянувши скаргу підприємства-заявника, Європейський суд зазначив, що задовольняючи клопотання про поновлення строку для подання апеляційної скарги, апеляційний суд просто підтримав аргумент заступника прокурора, що строк було порушено з «поважних причин», оскільки йому стало відомо про рішення суду приблизно через шість місяців, не перевіривши, чи міг прокурор або загалом органи державної влади, у тому числі Генеральна прокуратура України та Сквирська районна адміністрація, від імені яких він подав апеляційну скаргу, бути повідомлені про рішення раніше. Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з відсутністю належного обґрунтування для задоволення клопотання про поновлення строку для оскарження. Щодо інших скарг у заяві підприємства-заявника Європейський суд зазначив, що не вбачається, що ці скарги належним чином обґрунтовані чи переконливі і немає підстав для висновку, що провадження у національних судах характеризувалося такою кількістю недоліків, що з його результатом не можна було погодитися та відхилив цю частину заяви як

явно необґрунтовану відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Оголошує прийнятною скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції на, як стверджувалося, невиправдане поновлення строку для подання апеляційної скарги у справі підприємства-заявника, а решту скарг у заяві – неприйнятними;
2. Постановляє, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. Постановляє, що встановлення порушення становить достатню справедливу сатисфакцію будь-якої моральної шкоди, завданої підприємству-заявнику».